

Сърцата ни вече са изпълнени
с готовност за саможертва
и да изпитаме силата на удара
на убиеца.

Цяла Индия е обхваната от патриотичен дух и готовност за борба. Но успоредно с това, животът на обикновения човек става все по-непоносим.

Колко актуално звучат за тежкото положение на индийския народ някои стихове на Яворов:

А ето слънцето огряло
тъжовно гледа върволица
от стари, млади и дечица,
вън селото се мъкне цяло!
И всички емнали се боси,
с лица мъртвешки посивели,
отиват: вечно зло ги носи
към ниви глухо опустели.

Но поезията на Яворов отразява не само страданията на народа и неговите борби. На лирата на социално отзивчивия поет звучат и други корди - на меланхолия, на тъжни размисли за човешкото битие, на чувството за самота.

Любовната лирика на поета разкрива нежната част в неговата душевност. В неговото сърце на поет цъфтят цветята на любовта, от които понякога се носи отровен мирис.

Душата ми е стон. Душата ми е зов.
Защото аз съм птица устремена:
на смърт е моята душа ранена,
на смърт ранена от любов...

Тези любовни чувства още от времето на Рам и Сита, на Кришна и Радха⁴, на Мира⁵ и Кришна и до ден днешен продължават да зае-

⁴ Древноиндийски герои

⁵ Средновековна поетеса